

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν. . . ὄρ. 7.—
Ἐξάμηνος. . . " 4.—
Τρίμηνος. . . " 2.15

Ἐτησίαν φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστος λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.— Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 5 Φεβρουαρίου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 40

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Οἱ Ὄττομακοί, μετὰ βραχὺ συμβούλιον, εἶχαν εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δάσος, ὅπου φαίνεται ἦσαν αἱ κατοικίαι των. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας εἶχαν ἐπιστρέψῃ μετ' ἄλλους δέκα συντρόφους των, καὶ ἦσαν ὅλοι φορτωμένοι μετ' ἑλκυστήρας καὶ πασσάλους, τοὺς ὁποίους ἐσώρευσαν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἐφυγαν πάντες κ' ἔφεραν καὶ ἄλλους, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὕστερα.

Ἦρχισαν τότε νὰ κατεβαίνουν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νὰ τοὺς καρφύουν εἰς τὴν κοίτην του, σχηματίζοντες ἓν ἡμικύκλιον, τὸ ὅποιον ὅμως εἶχαν ἓν ἀνοιγμα πρὸς τὸ σημεῖον ὅπου τὰ νερά ἦσαν βαθύτερα.

Εἰς τὴν στενὴν ἐκείνην διόδον ἐτοποθέτησαν τὸν βρόχον διὰ τὸν καϊμάνον· ὁ βρόχος ἦτο κατεσκευασμένος ἀπὸ ἱνας τοῦκοι καὶ ἦτο προσηρμοσμένος εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς νεαροῦ δένδρου, τὸν ὅποιον εἶχαν λυγίσῃ, ἀλλὰ ὁ ὅποιος ἔτεινε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατακόρυφον θέσιν του.

Ἀφοῦ ἐτελείωσαν γοργότατα αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ὁχθὴν, ἐξαιρέσει ἐνὸς καὶ μόνου, ὁ ὅποιος εἶχε μείνῃ εἰς τὸ περίφραγμα κυρμένους καὶ κρατῶν εἰς τὴν ἀγκάλην του ἓνα μικρὸν πέκαρον, δηλαδή ἓνα ἀμερικανικὸν κάπρον, ποὺ μυρίζει μόσχον.

— Πρόσεχε, Ἀλόνησε, εἶπεν ὁ ἱατρός. Μετ' ὀλίγον θὰ εἰσέλθῃ ὁ λαίμαργος καϊμάνος.

— Καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ πέσῃ σὰν ἡλίθιος μέσα εἰς τὸν βρόχον ;

— Ὁ πέκαρος, φίλε μου, εἶνε πρῶτης τάξεως μεζές. Ἀκούς τώρα ; . . .

Ὁ μικρὸς ἀγριόχοιρος εἶχε

βγάλῃ μίαν ὀξεῖαν κραυγὴν. Ὁ Ἰνδὸς ποῦ τὸν ἐκρατοῦσε, τὸν ἐτσιμποῦσε δυνατὰ εἰς τὰ αὐτιά διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ οὐρλιάζῃ.

Ὁ καϊμάνος ὅμως, ὁ ὁποῖος φαίνεται κατ'εἶχεν ὑποψιασθῇ μετ' ἐκείνον τὸν φράκτην ποῦ δὲν ὑπῆρχε προηγουμένως, ἔμεινε κυρμένους εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ποταμοῦ. Ἡ λαίμαργία τοῦ ἐπέπρωτο νὰ νικήσῃ γρήγορα τὴν δυσπιστίαν του.

Πραγματικῶς, μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, ἐφάνησαν τὰ νερά ποὺ ἐρούσκωναν

ἐμπρὸς εἰς τὸν φράκτην. Ὁ λαίμαργος ἐπλησίαζεν, ἀλλὰ μετ' ἀπείρους προφυλάξεις καὶ χωρὶς νὰ φανερωθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐκρατοῦσαν τὴν ἀναπνοήν των. Ὡπλισμένοι μετ' ἄρματα βαρέα ῥοπαλὰ των, μερικοὶ μάλιστα μετ' ἐλκεῖς καὶ μετ' ἰατρικοὺς, ἐπερίμεναν τὴν κατάληξιν στιγμῆν διὰ νὰ κατέβουν εἰς τὰ ρηχά. Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐστέκοντο ἄφωνοι, ἀλλὰ εἶχαν ἐτοιμὰ καὶ αὐτοὶ τὰ ὅπλα των διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς Ὄττομακούς εἰς τὸ κινδυνώδες ἔργον των.

Ἐξαφνὰ ἐφάνη τὸ ῥύγχος τοῦ καϊμάνου πλησίον τοῦ φράκτου.

Τὸ θηρίον ἐστάθη δι-στάζον μίαν στιγμὴν ἀκόμη, καὶ κατόπιν ἐπῆγε νὰ τρυπώσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν ἀνοιγμα· ἀλλὰ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ, ἐσπρώξε δυνατὰ καὶ ἐξερρίξωσε τοὺς πρῶτους πασσάλους. Τὸ δένδρον ἀνσηκώθη ἐξαφνικά, ὁ βρόχος ἐσφίξεν αὐτομάτως, καὶ τὸ ἀμφίδιον, συλληφθὲν εἰς τὸ μέσον ἀκρίτως τοῦ σώματος μετ' ὅσον κατὰ ἐκείνο σχοινὶ τὸ ὅποιον ἐσφίγγετο τριγύρω του, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ ὕδωρ καὶ ἐσηκώθη εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ φοβερὸν θέαμα παρουσίασε τότε ὁ καϊμάνος, καθὼς ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸ δένδρον. . . . Εἶχε μῆκος πέντε μέτρων, εἶχε τὰς γνάθους τοῦ ὀπλισμένου μετ' ἑλκεῖς σείραν φοβερῶν ὀδόντων, ποῦ ἦσαν ἄσπροι καθὼς τὸ

Φοβερὸν θέαμα παρουσίασε τότε ὁ καϊμάνος... (Σελ. 73, στήλ. γ')

ελεφαντόδοντον και τριγωνικοί, είχε μίαν ούραν τεραστίαν με μεγάλη τραχύτητα λέπια. Εσπάραζε μανιωδώς κ' έκαμνε το δένδρον να τρίξη, άγρίευε τα αίματοδαμμένα μάτια του, τα όποια έλαμπαν με κισρινωπές αστραπές, έκρήμνιζε τους πασσάλους με την δυνατήν ούραν του, κ' έδγαζε κάτι μουγγρίσματα, τα όποια ώμοιάζαν με βροντήν ακουομένην από πολύ μακράν.

Οι Ένδοι είχαν όρμηση έντός του περιφράγματος με θριαμβευτικές ώρυγές, και κραδαίνοντες μανιωδώς τα ρόπαλα, τους πελέκεις και τους γάντζους των άλλων έτολμούσαν να πλησιάσουν το θηρίον, το όποιον έτινάσσεται με περισσότεραν λύσαν. Υπήρχε κίνδυνος να τους συντρίψη με τους κύτους της ούρας του.

— Η σειρά μας τώρα, είπεν ο Δόν Ραφαήλ, και έσκόπευσε με το τουφέκι του.

Επερίμεναν να τους δείξη ο καϊμάνος την κοιλίαν του, και τότε έπυροβόλησαν και οι τρεις συγχρόνως. Το θηρίον έκαμε το τελευταίον και φοδεώτατον τίναγμα του, περιέστρεψε μανιωδώς την ούραν του επί τινας στιγμάς, αλλά κατόπιν έτεντώθη και έμεινε κρεμασμένος εις το δένδρον, ως άπηγγονισμένος.

Οι Όττομάκοι έκοψαν το σχοινί. Ο καϊμάνος έπεσεν εις τα ρηχά του ποταμού· τότε τον έσυραν εις την ακτήν, και αφού τον έξεκοιλίασαν με τους πελέκεις, ήρχισαν ν' ανασκαλεύουν τα σπλάγχνα του.

Επειτα από όλίγας στιγμάς, ένας Ένδος έπρόσφερεν εις τον άτυχην μονόχειρα, ο όποιος ήτο όλην αυτήν την ώραν έξεπλωμένος εις την αίώραν του, το κομμάτι του βραχιονός του, το όποιον ο καϊμάνος είχε καταπίη όλόκληρον, σαν να ήτο κουφετάκι.

— Πού είναι ή καρδιά του; ήρώτησεν ο πληγωμένος.

— Πάρε την! — είπεν ο Ένδος.

Και τω ένεχείρισε την καρδίαν του θηρίου, ή όποια έπαλλεν άνύμην, —τόσον ισχυρά είναι ή ζωτικότης εκείνων των σαυροειδών άμφιβίων!

Αστραπή χαράς έλαμψεν εις τα μάτια του μονόχειρος.

— Επήρα πίσω το αίμά μου! είπε.

Και έδάγκασε λυσσώδως την καρδίαν του θηρίου, ώμην όπως ήτο· και ήρχισε να την μασσά με ζηλευτήν έρεξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΑΙ ΧΕΛΩΝΑΙ ΤΟ: ΟΡΕΝΟΚΟΥ

Οι Όττομάκοι, ευγνωμονούντες διά την επίκουρίαν των λευκών ανθρώπων, εύηρεστήθησαν να προσφέρουν εις αυτούς ένα κομμάτι από την ούραν του καϊμά-

νου, την όποιαν αυτοί θεωρούν εκλεκτόν φαγητόν. Είς τους Ευρωπαίους όμως δεν άρέσει καθόλου, διότι το κρέας του καϊμάνου μυρίζει δυνατά με όσμήν μόσχου.

Ο Δόν Ραφαήλ, εξ όνόματος των συντρόφων του, άν και τους ηύχαρίστησεν, ήρνήθη όμως να δεχθώ το δώρον, προς μεγαλειότεραν ευχαρίστησιν των Ένδων· τους έπρόσφερε μάλιστα μίαν φιάλην ρωμι, την όποιαν εις την στιγμήν άδειασαν εκείνοι οι μέθοσοι.

Τους ήρώτησεν έπειτα άν είχαν ιδώ εις το μέρος εκείνο του ποταμού να περνώ ένα μονόξυλον με Ένδους όπλισμένους με τουφέκια, αλλά δεν κατώρθωσε τίποτε να μάθω. Μονόξυλα άρκετά είχαν περάσει κατά τας τελευταίας δύο έβδομάδας, αλλά κανείς Όττομάκος δεν είχαν αντίληφθώ άν οι έπιβάται των Ένδοι ήσαν όπλισμένοι ή άσπολοι. Όταν λοιπόν είδαν οι ταξιδιώται μας ότι δεν ήτο δυνατόν να έχουν άλλας πληροφορίες, άφισαν εκείνους τους άγριανθρώπους να ψήσουν με την ήσυχίαν των το τερατώδες θήραμά των, έλυσαν τα πανιά της λέμβου και έξεηκολούθησαν την ποταμοπολίαν των διά να φθάσουν εις την συμβολήν του Μανιαπούρε.

Ενώ άρμένιζαν, συνήτησαν εις τον δρόμον των διαφόρους μικρούς παραποτάμους, καθώς και μεγάλα τέλματα, τα όποια είχαν συγκοινωνίαν με τα ύδατα του ποταμού.

Είς τα τέλματα εκείνα, που ήσαν γεμάτα με υδροχαρή φυτά, έφαινοντο διάφορα πτηνά στεγανόποδα, τα όποια οι Ισπανοί όνομάζουν «κλαφιάρικα», διότι το κελάδημά των όμοιάζει με θρήνον. Είς τας όχθας έτρεφαν κ' έπηδούσαν πολυάριθμα καμπύλαρα, τα όποια είναι τροκτικά· μεγάλα σαν σκύλοι με μαύρον τρίχωμα, και τα όποια λεηλατούν κυριολεκτικώς τας φυτείας, αλλά δεν έχουν καμμίαν υπόληψιν ως θηράματα, διότι το κρέας των είναι πολύ τραχύ· ένεφανίζοντο άπλου-άπλου και τα γάμπα, μαρσποφόρα ζώα όμοιάζοντα με κονίλους, τα όποια έχουν μίαν σακκούλαν κάτω από την γαστέρα των, όπου βάζουν τα μικρά των, διαχύνουν δέ, όταν καταδιώκονται, μίαν όσμήν τόσον δυσώδη ώστε σταματούν όχι μόνον τους κυνηγούς, αλλά και τα λαγωνικά. Είναι μαύρον και σαλτηρόν το κρέας των, άλλ' οι Ένδοι ούτε αυτό περιφρονούν.

Κατά το μεσημέρι, ενώ οι ταξιδιώται μας ήσαν έτοιμοι να κάμουν έπίθεσιν εις το φαγητόν που είχαν έτοιμασμένον έντός της λέμβου των, είδαν έξαφνα τον Γιαρουργήν να σηκώνεται όρθος και με γοργήν κίνησιν να κατεβάξη το πανί.

— Τι τρέχει; τον ήρώτησαν οι τρεις λευκοί.

— Εκεί... στην άκροποταμιά!...

Εκύτταξαν προς το μέρος όπου έδεέκνυνεν ο Ένδος, και εις μίαν όχθην χαμηλήν και άμυώδη, είδαν που έσύροντο με κόπον και άγώνα, κάτι μεγάλα σώματα, τα όποια έφαινοντο ότι έβγαίνουν τότε από τον ποταμόν.

Ήσαν τριάντα ή σαράντα χελώναι, αλλά από το μεγαλειότερον είδος, διότι έμετρούσαν τουλάχιστον δύο μέτρων μήκος και πλάτος 50 ή 60 εκατοστών. Τα κελύφη των είχαν υποπράσινον χρωματισμόν, αλλά με μαύρας σκιάσεις.

— Είναι αί μεγάλοι χελώναι, — είπεν ο Δόν Ραφαήλ. Αξίζει το ψήφόν των τον κόπον να το δοκιμάσωμεν.

— Μά... βλέπω και από το άλλο είδος, που λέγονται καρέτο, εις εκείνην την άμμουδιά! — είπεν ο Ιατρός.

Πραγματικώς, όλίγον μακρότερα, έπάνω εις ένα πάγκον, έφαινοντο και άλλοι χελώναι μικρότεροι, αλλά με ώραιότερον κέλυφος. Ήτο βαθύτερον το χρώμά των, έστιγμένον με κοκκινωπά άκανόνιστα στίγματα, αλλά τα κελύφη των ήσαν σχηματισμένα από δεκατρία έλάσματα βαλμένα έπάνω, και δώδεκα κάτω. Από τα πρώτα εξάγεται ή ταρταρούγα, ή όποια χρησιμεύει διά να κατασκευάζουν οι άνθρωποι διάφορα κομψοτεχνήματα.

— Μά... τί κάμουν εκεί όλες αυτές αί χελώνες; ήρώτησεν ο Άλόνσος.

— Θαύπουν τα αυγά των! άπήντησεν ο Ιατρός. Πάμε να μαζεύσωμε να κάμωμε μιά όμελέττα!

Ο Γιαρουργής είχε πιάσει κι' άλλες τρεις κουπιά και διηύθυνε την λέμβον άργά-άργά προς την όχθην. Αί χελώναι όμως ήσαν άγρυπνοι, και, μόλις είδαν τους έχθρούς, έκαμαν άπελπιστικώς προσπαθείας και κατώρθωσαν να φθάσουν έως τον ποταμόν, όπου άμέσως έβυθίσθησαν.

— Δεν πειράζει, είπεν ο Δόν Ραφαήλ. Θα φάμε τα αυγά των.

Όταν έφθασαν εις την όχθην, έσπευσαν ν' αποβιβασθούν, αλλά ο Άλόνσος, προς μεγάλην του έκπληξιν, δεν είδε κανένα αυγό.

— Μά πού είναι τα αυγά; ήρώτησεν.

— Μέσα στην άμμο, άπήντησεν ο Δόν Ραφαήλ· αλλά δεν σ' έχω άξιον να τα εύρη. Μόνον οι Ένδοι τα καταφέρνουν και τ' ανακαλύπτουν.

— Έχουν άριστη βέβαια κανένα σημάδι εκεί που τα έθαψαν.

— Απολύτως κανένα, εξάδελφέ μου· είπαρτε και μόνος σου να βεβαιωθείτε γι' αυτό.

Ο Άλόνσος ήρχισε να περιτρέχη την όχθην προς πάσαν διέθυνσιν, αλλά δεν εύρηξε κανέν σημάδι που να δείξη πού ήσαν κρυμμένα τα αυγά. Ο Γιαρουργής τον εκύτταζε κ' έχαμογελοῦσε με πονηρίαν.

— Α! μά αυτό υπερβαίνει τὰ όρια! έφώναζεν ο νέος πολύ δυσχεστημένος, ενώ έψαχνε και άνεσκάλευε την άμμον, αλλά χωρίς κανέν αποτέλεσμα.

— Η σειρά σου τώρα, Γιαρουργή, είπεν ο Δόν Ραφαήλ. Αν περιμένωμεν να τα εύρη ο εξάδελφός μου, ούτε αύριον δεν θα φάμε όμελέττα.

Ο Ένδος ήρχισε και αυτός να βαδίξη εις την όχθην με ταχύ βήμα, εις την μύτην των ποδών του, αλλά με άνήσυχα βλέμματα. Έξαφνα έσκυφεν, ήρχισε ν' ανασκάπτει την άμμον και έξεθαψε ένα μικρόν σωρόν από στρογγυλά αυγά, όλίγον μεγαλειότερα από τα αυγά της κόττας, θαμμένα εις βάθος έκτώ έως δέκα εκατοστομέτρων.

— Μά, έχω δεν είδα κανένα Έχμος έπάνω σ' αυτά! είπεν ο Άλόνσος, ο όποιος είχε ακολουθήσει τον Ένδον.

— Αί χελώνες, σου το είπα, δεν αφήνουν Έχνη, αλλά ίσοπεδόνουν την άμμον με πολλήν προσοχήν, διά να μήν έλθω κανείς κ' εύρη τα αυγά των.

— Και πώς τα εύρίσκουν έπειτα;

— Αυτό πειά, δεν το γνωρίζω... μά κύττα!... Τι είναι αυτό το Έχνος; ήρώτησε, δεικνύν εις την άμμον μίαν κοιλότητα, ή όποια είχε το σχήμα Ιχθύος, αλλά ήτο όλίγον στρογγυλευμένη.

(Επεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΟΤΗΣ
[Κατά το Ιταλικόν του Αιμ. Σαίλντρη].

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Αγαπητοί μου,

Αθήναι
γρήγορα
θα ιδούν
πάλιν ευ-
τυχείς και
ώραίας ή-
μέρας, που
θα υπεν-

θυμίζουν τας άλησμόνητους εκείνας των Ολυμπιακών Αγώνων... Το Πάσχα θα συγκροτηθώ έδω διεθνές Αρχαιολογικόν Συνέδριον. Από όλα τα μέρη του κόσμου, οι σοφοί και διάσημοι αρχαιολόγοι θα συνέλθουν εις τας Αθήνας. Και ή πρώτη συνεδρίασις ξέυρετε πού θα γίνη; Έπάνω εις την Ακρόπολιν, μέσα εις τον Παρθενώνα, δηλαδή εις το σημαντικώτερον κ' ένδοξότερον μνημείον εξ όσων έσπούδασεν ή θά σπουδάση ποτέ ή Έπιστήμη των! Ο Διάδοχος Κωνσταντίνος, ως πρόεδρος της Αρχαιολογικής Έταιρείας, ή όποια προσκαλεί τους σοφούς, θα κηρύξη την έναρξιν του Συνεδρίου επισήμως, και ή πρώτη αυτή συνεδρίασις, ή συνάθροισις τόσων έξέχων προσκυνητών και λάτρων της έλ-

ληνικής αρχαιότητος έντός του άθανάτου μνημείου, θα είναι τωόντι μία από τας μεγαλοπρεπεστεράς, τας ώρασιότερας και συγκινητικώτερας τελευταίας, από όσας έγιναν ποτέ εις τας Αθήνας.

Αλλ' αυτό δεν είναι το μόνον. Πολλά έορται θα γίνουν προς τιμήν των σοφών ξένων, και πολλά ώραία θεάματα μάς έπιυυλάσσονται. Και το κορύφωμα όλων θα είναι μία παράστασις της «Αντιγόνης» του Σοφοκλέους, εις το Παναθηναϊκόν Στάδιον.

Όσοι έτυχε να παρευρεθώτε εις την παράστασιν της «Ιφιγενείας» του Ζάν Μωρέας, ή όποια έδόθη έν άπόγευμα εις το Στάδιον, ένθυμείσθε τί έντύπωσιν έκαμε, τί φρενίτιδα ένθουσιασμού έπροκάλεσεν ή τραγωδία του Ευριπίδου, — μολονόν εις ξένην γλώσσαν μεταφρασμένη και υπό ξένων ήθοποιών έρμηνευομένη, — μόνον και μόνον διότι το έργον ήτο έλληνικόν και παριστάνετο περίπου κατά τον ίδιον τρόπον με τον όποιον παριστάνοντο τα δράματα κατά την αρχαιότητα: δηλαδή εις το ύπαιθρον, την ήμέραν, υπό το φώς του ήλίου, με σκηνογραφίαν αυτήν την άττικήν φύσιν, αυτόν τον άττικόν ούρανόν! Η έντύπωσις από την σχεδιαζομένην παράστασιν της «Αντιγόνης» του Σοφοκλέους θα είναι άνόμνη μεγαλητέρα. Πρώτον διότι θα δοθώ εις την γλώσσαν του πρωτοτύπου, εις την αρχαίαν έλληνικήν. Δεύτερον διότι θα το παραστήσουν έλληνες έρασιτέχναι, άνθρωποι δηλαδή φύσει ίκανοί να ύποδυθουν πρόσωπα αρχαίας τραγωδίας, να διερμηνεύσουν, να παρουσιάσουν με την άρμονίαν της φωνής των και με την πλαστικότητα των σωμάτων των το αρχαϊόν κάλλος, την αρχαίαν μεγαλοπρέπειαν.

Όσον διά τούτο, είμπορούμεν να καυχώμεθα. Είδαμεν αρχαίας τραγωδίας παριστανόμενας από ξένους ήθοπούς μεγάλους. Και είδαμεν αρχαίας τραγωδίας παριστανόμενας από ήθοπούς έλληνους. Οι ίδιοι μας ήθοποιοί, άν και όλιγώτερον φημισμένοι από τους ξένους, έφάνησαν άσυγκρίτως άνώτεροι. Ακριβώς διότι είναι Έλληνες. Ακριβώς διότι, ως Έλληνες, αισθάνονται περισσότερον από κάθε ξένον τον αρχαϊόν έλληνισμόν και είναι ίκανοί να τον διερμηνεύουν. Διά τούτο ή παράστασις της «Αντιγόνης» εις το Στάδιον, ως παράστασις καθ' όλα έλληνική, θα είναι πολύ άνωτέρα από την παράστασιν της γαλλικής «Ιφιγενείας». Και τους ίδιους μας και τους ξένους, θα τους συγκινήσιν βαθύτερα. Και θα είναι μία άπόλαυσις σπανία, μία ήμέρα μοναδική, γεμάτη ώραϊότητα και δόξαν και ύπερφάνειαν.

Έκτός της παραστάσεως της «Αντιγόνης» γίνεται σκέψις να εκτελεσθώ, εις

το Στάδιον έπίσης, και ο Έγμνος του Απέλλωνος, ή αρχαία εκείνη μουσική, ή όποια εύρέθη, καθώς γνωρίζετε, πρότινων έτών εις τους Δελφούς. Χορός από πολλά πρόσωπα, χίλια λέγουν, θα ψάλλη τας άθανάτους στροφάς προς τον θεόν του Φωτός. Πραγματικώς θα είναι κάτι τι ώραϊόν!

Βλέπετε λοιπόν ότι πολλά και σπουδαία θα γίνουν κατά τας ήμέρας του Αρχαιολογικού Συνεδρίου. Κ' αί Αθήναι θα παρουσιάσουν πάλιν άσυνήθη κίνησιν και ζωήν, έν της συρροής ξένων και όμογενών, οι όποιοι θα έπωφεληθούν της εύκαιρίας και θα έλθουν εις την πόλιν της Αθηνάς να ζήσουν όλίγας ήμέρας γεμάτας από αρχαϊόν ιδανικόν. Δεν άμφιβάλλω ότι το Πάσχα θα ίδωμεν εις τας Αθήνας και πολλούς έν των νεαρών φίλων της «Διαπλάσεως», οι όποιοι μένουν εις τας έπαρχίας και εις το έξωτερικόν. Όσοι εξ αυτών έχουν εύκολα τα ταξείδια, δεν θα λείψουν βέβαια να κάμουν ένα ταξείδιόν, το όποιον θα τοις άρίστη άνεξαλείπτους έντυπώσεις. Αλλά και όσοι έλογάριαζαν να έπισκεφθών τας Αθήνας το καλοκαίρι, καλὰ θα κάμουν να τας έπισκεφθών όλίγον ένωρίτερα: την Άνοιξιν. Το Αρχαιολογικόν Συνέδριον αξίζει μά την αλήθειαν τον κόπον διά να βιασθώ κανείς και έν ανάγκη... να βιάσθω όλίγον τους γονείς του. Αλλά όχι πάλιν και με μεγάλην έπιμονήν, διότι, άν οι γονείς δεν εύκολύνονται έξαφνα και δεν συγκινούνται, και δεν θέλουν να ταξιδεύσουν την άνοιξιν, ύπάρχει κίνδυνος να τους θυμώδω ο μικρός έπίγονος τόσον πολύ, ώστε ν' αναβάλουν διά τιμωρίαν και το ταξείδι του καλοκαιριού...

Όσοι όμως δεν ταξιδεύουν ποτέ; Έ, αυτοί θαρκισθών με τας περιγραφάς των αθηναίων χρονογραφών. Κ' έχω θα προσπαθήσω να τους εύχαριστήσω όσον εί-
μπορώ.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

Πήρε χαρούμενη στο γέρι της
Το καλάμωπλεκτο πανέρι της
Κι' ανέδθηκε γοργά, τρέχάτη
Στή ράχη του βουνού την πράσινη,
Πούν' άνθολούλουδα γεμάτη.

Όλους τους θάμνους τους εγύρισε
Έκοψε κι' άνθη και τα μύρισε,
Α.θη του άγρου, φύλλ' απ' τη φτέρη,
Έστόλισε και τα μαλλιάκια της
Έγέμισε και το πανέρι.

Το σπίτι της έμοσχόδόλησε
Και τάνθογαλά της έστόλισε
Κ' είπε με μιάτιν δακρυσμένα:
«Σ' εύχαριστώ, Θεέ, που έπλασες
Τ' άνθη τ' άγρου τα πλουσιμένα.»
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ ἄσχημα. Πέισμα τὰ ζώακια, κακία καὶ ὁ δάσκαλος! Ἐδλεπεν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ὅτι οἱ γονεῖς ἐστειλάν τακτικά τὰ μικρά των εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἔλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Μοῦ ἔχουν ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην οἱ γονεῖς των. . . Λοιπόν, αὐστηρότης ὅσο πέρνει!

Τὸ ἐπαράκαμνε ὁμοῦ στὴν αὐστηρότητα, καὶ γι' αὐτὸ τὰ ζώακια ἦσαν πολὺ κακιομένα, καὶ ὅσον ἐπῆγαιναν καὶ ἀγρίευσαν.

Ἐνα πρωῒ. . . (ἐκεῖνο τὸ πρωῒ φαίνεται πῶς ἔκαμνε πολλὴ ζέστη, γιὰ αἱλλοιδῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα), εἶχαν παραγίνει καὶ αὐτά. Ἡ μισὴ τάξις ἐκοιμώτανε, ἡ ἄλλη μισὴ ἔχασμουριώτανε καὶ δὲν ἐπρόσεχε στὸ μάθημα. Φαντάζεσθε πιά τὸν θυμὸ καὶ τὸ κακὸ τοῦ κυρίου καθηγητοῦ.

— Ἄν ὁ μικρὸς Λεονταράκης, εἶπεν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, — ἂν ὁ καλὸς μας Λεονταράκης ἀποφασίσῃ καὶ καταδεχθῇ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν παράδοσιν, ἴσως ἔλθῃ καμμιὰ μέρα καιρὸς νὰ μάθῃ, ὅτι δύο καὶ δύο δὲν κάνουν οὔτε πέντε οὔτε τρία, ὅπως φαίνεται ὅτι υποθέτει...

Ὁ Λεονταράκης ἐμούγγρισε ἀπῶς μουγγά.

Ἀλλὰ ὁ δάσκαλος εἶπε πάλιν μὲ μιὰ φωνὴν πῶς ἀγρία καὶ κακιὰ:

— Ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴν τα ξεχάσῃ αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ διὰ νὰ του ἐντυπωθοῦν καλλίτερα στὸ μυαλό, θὰ τον παρακαλέσω νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μὴ σχολάσῃ τὸ μεσημέρι, ἀλλὰ νὰ καθήσῃ ἐδῶ καὶ νὰ μου κάμῃ αὐτὰ τὰ εἰκοσι προβληματάκια τῆς Προσθέσεως!

Λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἦτο Σάββατον, καὶ μάθημα δὲν εἶχαν τὸ ἀπόγευμα. Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἤξευρε πολὺ καλά ὅτι ὁ Λεονταράκης ἦτον ὁ ἀρχηγὸς 'ς ὅλα τὰ παιγνίδια. Ἡ τιμωρία λοιπὸν ἦτο παρὰ πολὺ αὐστηρὰ: τὸν ἐπείραζεν ἐκεῖ πού τον ἐπονοῦσε, τὸν καίμενο τὸν Λεονταράκη.

Δὲν ἦταν ὁμοῦ τὸ παιδί τῆς Λεονταρίνας ἀπὸ τὰ παιδιά ἐκεῖνα που εὐκόλα τὰ χάθουν αὐτά. Ἐμείνει στὴ θέσιν

του, χωρὶς νὰ βγάλῃ τσιμουδιά, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐπῆραν τὰς σάνκες των καὶ ἔφευγαν, καὶ ἕνας-ἕνας, καθὼς ἐπερνοῦσε ἀπὸ κοντὰ του, τοῦ ἐπετοῦσε καὶ κανένα λογάκι:

— Οὐ! τί 'ντροπή!

— Δὲν το σῆξ, νάρθῃς μαζί μας;

— Χωρὶς ἐσένα, παιγνίδι δὲν γίνεται!

— Κρίμα σ' ἐσένα, καίμενε!

— Καὶ σε λένε καὶ Λεονταράκη!

Ὅλο τέτοια τοῦ ἔλεγαν. Αὐτὸς ὁμοῦ, τσιμουδιά! Ἐκχυρόντανε πῶς ἔκαμνε ἀθροίσαι στὴν πλάκα του, καὶ δὲν τους ἀπαντοῦσε. Τὴν στιγμὴν ὁμοῦ ἐπερνοῦσε δίπλα του ὁ Ἀλεπουδάκης, ἐσήκωσε τὴν πλάκα του ὁ Λεονταράκης μὲ τρόπον, διὰ νὰ μὴ τον καταλάβῃ ὁ δάσκαλος, καὶ τοῦ την ἔδειξε.

Δὲν εἶχαν ἀριθμοὺς ἢ πλάκα, ἀλλὰ

«Ἦτον ὁ ἀρχηγὸς σ' ὅλα τὰ παιγνίδια.»

καὶ μεγάλα γράμματα, πού ἐγράφαν: «ΝΑ ΜΕ ΚΑΡΤΑΪΡΑΤΕ, ΔΑΙΝ Θ' ἈΡΙΣΤΟ!»

Ὁ Ἀλεπουδάκης ἐκατάλαβεν ἄμεσως τοῦ ἐμισόλησε: τὸ μάτι, καὶ ἔφυγε σοδαρὸς-σοδαρὸς, ὁ κατεργαράκος! — μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Εἶνε ὠφέλιμον νὰ μεταχειρίζεται τις ἀπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος ἄρτον πλήρη, δηλαδὴ περιέχοντα καὶ πίτυρον. Ὁ μελαψὸς ἄρτος, καὶ μάλιστα ὁ περιέχων καὶ ἐλίγγην σύκαλιν, εἶνε θρεπτικώτερος καὶ ἀναψυκτικώτερος τοῦ λευκοῦ.

★

Μὴ τρώγετε πολὺ νωπὸν τὸν ἄρτον, μάλιστα ἐξαχθῇ ἀπὸ τὸν κλίβανον, διότι τότε εἶνε βαρὺς καὶ δὲν χωνεύεται εὐκόλως.

[Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας».]

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἦτο τόσο κουρασμένη, ὥστε δὲν ἐσηκώθη νὰ πάρῃ τὸ γάλα τῆς εἰς τὴν τραπέζιαν τὸ πρωῒ. Καὶ ἡ λοιπὴ οἰκογένεια κατέβη κάτω πολὺ ἀργά. Δι' αὐτὸ ὁ κ. Μάρσαλ, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ κάποιον νὰ συναντήσῃ εἰς τὸ δουτικὸν ἄκρον τοῦ Λονδίνου, ἐξῆλθε πολὺ ἔνδοξος καὶ ἄφισεν ὅλην τὴν φροντίδα τῆς ἐπιπλήξεως καὶ τῶν νοουθεσιῶν εἰς τὴν γυναῖκά του. . .

Κανὲν ἀπὸ τὰ κορίτσια δὲν εἶχε ὀρεξίν διὰ μάθημα, καὶ ἡ μὲς Δάλυ προθύμως ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν τριῶν μικροτέρων καὶ τα ἐβγάλε περιπάτον. Εἶχαν δὲ μιὰ χαρὰ καὶ αἱ τέσσαρες, πού δὲν ἦτο μαζί των ἡ Δωροθέα! Διότι αὐτὴ ποτὲ δὲν ἐπέτρεπε νὰ στέκωνται καὶ νὰ κυττάζουν τὰ ὠραῖα πράγματα εἰς τὰς βιτρίνας τῶν ἐμπορικῶν τὸ εὐρισκὲν ἀναξιοπρεπές! Ἡ Ἐβελίνα ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα τῆς, ἐτράβηξε μιὰν πολυθρόναν κοντὰ στὸ τζάκι, ἐξηπλώθη ἀναπαυτικά, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη. . .

Ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρὴ ἦσαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης. Ἡ πρώτη δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε ἀπὸ τὴν χθεσινήν τρέλλαν τῆς: ἡ δευτέρα ὁμοῦ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τόσον δυνατὴν κρᾶσιν, εἶχε κεφαλόπονον καὶ πονόλαιμον, ἀλλὰ ἔκαμνε τὰ δυνατὰ τῆς διὰ νὰ το κρύψῃ.

Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἡ Μαριάννα. — Ἐσήκώθηκε ἡ μαμμὰ; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα. Τοῦλάχιστον εἶνε στὸ δωμάτιόν τῆς ἀκόμη.

— Ἀργίξει καὶ ὑπόχωρεῖ! παρετήρησεν ἡ Δωροθέα.

Ἐσιώπησαν ὀλίγας στιγμὰς, καὶ ἔξαφνα ἡ Μαριάννα εἶπε:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃν παράπονα ἡ μαμμὰ σὲ ἄλλους, ἐνῷ διαρκῶς λέγει ὅτι εἶνε εὐχαριστημένη μ' ἐμᾶς!

— Δὲν βλέπω τί ἀφορμὴν ἔχει νὰ κάμῃν παράπονα! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἐμῖς ὅ,τι μπορούμε τὸ κάμωμεν διὰ νὰ εἴμεθα ὅλοι εὐτυχεῖς, καὶ τὴν ὑπακούομεν ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὸν πατέρα μας.

— Καὶ ὁμοῦ αὐτὴ κάμνει παράπονα! ἐπανέλαβεν ἡ Μαριάννα.

— Κ' ἐσὺ πῶς το ξέρεις; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρὴ.

— Νά! ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα, μετὰ τινος δισταγμοῦ: ἐπῆγα εἰς τὸ σαλόνάκι τῆς νὰ ζητήσω ἕνα κομμάτι χαρτί τοῦ γραψίματος, καὶ κάτω. . . ὅχι, στὸ καλαθάκι μὲ τὰ καληόχαρτα — ἦρα αὐτὸ τὸ κομμάτι ἀπὸ ἕνα γράμμα.

Αὐτὸ δὲν ἦτο ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, διότι ἡ Μαριάννα εἶχε σκαλίσῃ ἐπίτηδες

στὸ τραπέζι τῆς μητρίδος τῆς, καὶ εἶχε ἐντὶ τὸ γράμμα ἐκεῖνο εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς κυρίας Μάρσαλ, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἀκλειδωτόν.

Ἡ Δωροθέα ἐπῆρε τὸ χαρτί ἀπὸ τὴν Μαριάνναν, χωρὶς νὰ σκεθῇ τί ἔκαμνε, διότι πραγματικῶς εἶχε τόσον εὐθὺν χαρκτηρὰ ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καθήσῃ καὶ νὰ διαβάσῃ ξένην ἐπιστολὴν σκοπίμως, ἢ δὲ Μαριωρὴ ἐδιάβαζεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὠμόν τῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε:

«... Καὶ τώρα ἄς ἐλθωμεν εἰς ὅσα μου γράφεις διὰ τὰ κορίτσια. Ἐγὼ πάντοτε εἶχα τὴν γνώμην ὅτι ἦσο παραπολὺ αἰσιόδοξος καὶ δὲν ἐξετίμας δεόντως τὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἐμῆλλες νὰ συναντήσῃς: τώρα ὁμοῦ που ἤρχισαν αὐταὶ νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιόν σου, δὲν πρέπει νὰ χάσῃς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸ θάρρος.

Μὴ λησμονῇς ὅτι ἔχεις νὰ ἀντιπαλαίσῃς ἐναντίον τῆς ἐπιρροῆς, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὴν πολυετὴ παραμέλησιν των. Ἡ θεωρία σου ὅτι πρέπει νὰ ὑποχωρῇς εἰς τὰ μικρά καὶ ἀσήμαντα εἶνε πολὺ καλὴ, ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἐννοεῖται: πρέπει ὁμοῦ νὰ μὴ λησμονῇς ὅτι ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται ἐπουσιῶδες καὶ ἀσήμαντον εἰς ἡμᾶς τοὺς μεγάλους, καὶ ἀπαιτεῖ προσεκτικὴν ἔρευναν διὰ νὰ εὐρεθῇ τί πρέπει νὰ παραβλεπῇ κανεὶς ἀπὸ τὰ πταίσματά των καὶ τί ὄχι. Γνωρίζεις καὶ πάντοτε σοῦ το ἔλεγα ὅτι πρώτη σου ἔλλειψις, εἰς τὰ ζητήματα τῆς διδασκαλίας τῶν παιδιῶν, ἦτο ὁ φόβος σου μήπως πληγώσῃς τὴν εὐαισθησίαν των. Ἐγὼ μᾶλλον τὴν ἀποδίδω εἰς ἀδυναμίαν τοῦ χαρακτῆρός σου, εἰς ἐνείδους μικροφυχίας, ἡ ὁποία σε κάμνει ν' ἀποφύγῃς νὰ τα δυσχερεστήσῃς. Ἐχεις ἄδικον ὁμοῦ: διότι, ἐφ' ὅσον εἶσαι σταθερὰ καὶ συνεπὴς εἰς τοὺς λόγους σου, εἰμπορεῖ νὰ τα θυμώσῃς, ἀλλὰ αἱ ἐπιπλήξεις σου θὰ πιάσουν τόπον. Νὰ σέβῃς τὴν εὐαισθησίαν των, ἐννοεῖται, ἀλλὰ μὴν τὴν τυλίγῃς καὶ μὲ τὰ βαμβάκια! Δὲν θ' ἀργήσω νὰ ἔλθω αὐτοῦ, νὰ μείνω μαζί σας ὀλίγον, καὶ τότε θὰ μελετήσω τὸν χαρακτῆρα τῶν κοριτσιῶν, καὶ ἐλπίζω κατὶ νὰ κάμωμεν μαζί διὰ τὸ καλὸν των. Βλέπεις, ὅπως ὁ γάτος τῆς γερμανικῆς παροιμίας δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὸ ποντικονύγι του, εἶσι καὶ ἡ γρηῃ-δασκάλα τὰς δασκαλικὰς τῆς νοουθεσίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Δωροθέαν...»

Ἐδῶ τὸ χαρτί ἦτο κομμένον. Ἡ Δωροθέα εἶχε γίνῃ κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς.

— Εἶνε ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, υποβέτω, εἶπε. Ὡστε ἔρχεται καὶ ἐκεῖνη νὰ βοηθήσῃ νὰ μας βάλουν γινώσιν. . . Ἀλήθεια! δὲν το ἐπίστευα ποτὲ πᾶς ἡ μαμμὰ θὰ ἔκαμνε παράπονα σὲ ξένους γιὰ μᾶς, καὶ τώρα αὐτὴ ἡ γυναῖκα τῆς

συμβουλεύει νὰ μὴν τὴν μέλῃ καθόλου γιὰ τὰ αἰσθήματά μας.

— Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶχα πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν χαρακτῆρά τῆς, εἶπεν ἡ Μαριωρὴ, καὶ, ὡς βλέπεις, Δωροθέα μου, εἶχα δίκαιον. Ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται εὐλὴ μας, ἐγὼ ὁμοῦ τὴν ἐκαταλάβαινα. Τώρα, ἴσως, θ' ἀκούς καλλιτέρα τὴν ἰδιότητά μου γινώμην παρὰ τὴν ἰδιότητά τῆς.

— Δὲν εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα αὐτό, αἱ;

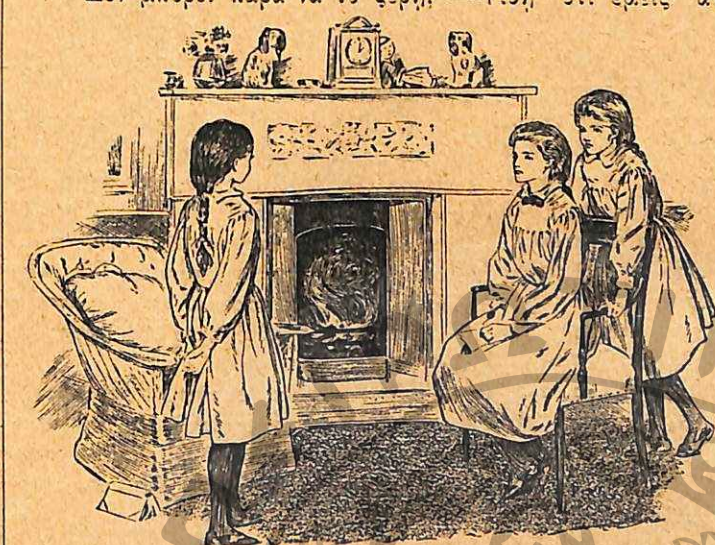
— ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριάννα. Ἀπὸ τώρα, θὰ μας βασανίσῃ ὅσο μπορεῖ, καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα θὰ τὴν βοηθῇ. . .

— Ὁ πατέρας δὲν θὰ το ἐπιτρέψῃ! ἀπήντησεν ἡ Μαριωρὴ.

— ἴσως καὶ αὐτὸς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἡ μητέρα τῆς μαμμᾶς εἶνε, ξέρετε; ἡ πεθερὰ του, καὶ ἀπ' ὅσα ἐδιάβασα ξέρω ὅτι ὅλας αἱ πεθερᾶς εἶνε πολὺ κακὲς καὶ κυβερνοῦν ὅλο τὸ σπῆτι ὅπως θέλουν. . .

— Ἄν το ἤξερε ὁ μπαμπᾶς πῶς εἶνε πεθερὰ του, ἴσως δὲν θὰ τὴν ἄφινε νὰ ἔλθῃ! ὑπέλαβεν ἡ Μαριάννα.

— Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ το ξέρῃ, —

«Ἡ Δωροθέα ἀνεκάλυψε παραχμένη.» (Σελ. 77, στήλ. 6'.)

ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα καὶ ἐτράβηξε τὴν μακρὰν πλεξούδα τῆς, ὅπως ἔκαμνε πάντοτε, ἅμα ἔδλεπε στενόχωρα τὰ πράγματα. — Ἐμῖς ὁμοῦ δὲν θὰ κάμωμεν ἄσχημα ἂν τον εἶδοποιήσωμεν.

— Ὡ! ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ Μαριωρὴ. — Ὁχι, σε παρακαλῶ, διότι τότε πρέπει νὰ τοῦ ποῦμε καὶ γιὰ τὸ γράμμα.

Ἡ Δωροθέα ἀνεκάλυψε παραχμένη.

— Ἀχ! Μαριωρὴ. . . δὲν ἔπρεπε νὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα. . . Εἶδες τί ἐπάθαμε; Καὶ τώρα τί θὰ κάμωμεν;

— Ἀλήθεια. . . εἶπεν ἡ Μαριωρὴ, συλλογισμένη. Δὲν τὸ ἐσυλλογίσθηκα. . .

Τώρα ὁμοῦ, εἶνε πολὺ ἀργά.

— Δὲν ἤξευρα τί ἦτο, πρὶν ἀρχίσω νὰ το διαβάξω, καὶ ὕστερα ἐλησμονήσῃς νὰ σταματήσω, ἐξηκολούθησεν ἡ Δωροθέα. Φαντάσου, τί ἰδεάν θὰ σχηματίσῃ τώρα

γιὰ μᾶς ἡ μαμμὰ! . . . Πηγαίνω καὶ ὅλας νὰ τῆς το πῶ ἄμεσως.

Ἡ Μαριάννα ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τὴν θερμopαρακαλῇ νὰ μὴν το εἰπῇ: καὶ ἡ Μαριωρὴ εἶπεν ὅτι ὀφείλος κανένα δὲν θὰ ἐδγαίνε, παρὰ μόνον ὅτι θὰ δυσχερεστεῖτο πολὺ ἡ μαμμὰ.

Ἡ Δωροθέα ἐσέκφθη.

— Ἐννοεῖται! θὰ τὴν κάμῃ ἄνω-κάτω. . .

— Εἶνε καὶ ὅλας ἄνω-κάτω, μ' αὐτά που ἔγιναν χθές, ἐπρόσθεσε μὲ λυγμούς καὶ δάκρυα ἡ κυρίας ἑνοχος. Καὶ τὴν πιάνουν τὰ νεῦρά τῆς, καὶ δὲν κοιμᾶται, καὶ ὁ καίμενος ὁ μπαμπᾶς εἶνε τόσο λυπημένος, ἅμα αὐτὴ κακονυχτίσῃ.

— Δὲν ἔμπορῶ ὁμοῦ νὰ ὑποκρίνωμαι, εἶπεν ἡ Δωροθέα, καὶ μιὰ μέρα θὰ το μάθῃ. Εἶνε κρίμα, ἴσως, νὰ τῆς το πῶ σήμερα καὶ νὰ τὴν συγχώσω ἀφοῦ μάλιστα τίποτε δὲν ὀφείλει ἂν το μάθῃ. Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ δικαιολογηθῇ, διότι δὲν εἶχε καμμιὰ δουλειὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ κάμῃν παράπονα γιὰ μᾶς σὲ μιὰ ξένη. Θὰ δυσχερεστηθῇ ὁμοῦ ἅμα ἰδῇ ὅτι ἐμῖς ἀνεκαλύψαμεν τὴν δι-

προσωπίαν τῆς, καὶ, φυσικά, ἡ ἀμοιβαία ἀνοχὴ που ἔχομεν ἔως τώρα πολὺ θὰ κλονισθῇ. . . Μὴν κλαῖς, Μαριάννα: μὴ δείχνῃς ἔτσι καὶ σὺ ἀδυναμίαν χαρακτῆρος, ὅπως ἡ μαμμὰ. . .

Δὲν ἐνοπίασαν καὶ παραπολὺ αἱ ἄλλαι δύο διὰ νὰ νικήσουν τοὺς ἑνδοιασμούς τῆς Δωροθέας, καὶ ἡ Μαριάννα, εὐχαριστημένη πλέον, διότι δὲν θὰ τὴν ἐμᾶλλον οἱ γονεῖς τῆς, ἐσκούπισε τὰ δάκρυά τῆς καὶ ὑπεσχέθη νὰ βάλῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸ κομμάτι τῆς ἐπιστολῆς. Δὲν το κατώρθωσεν ὁμοῦ, διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εὕρισκε πάντοτε κλειδωμένον τὸ χαρτοφυλάκιον. . .

Μόλαταῦτα, ἡ Δωροθέα δὲν εἶχε ἤσυχον τὴν συνείδησιν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ψυχικῶς ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν μητρίδα τῆς, καὶ ὁμοῦ, χωρὶς νὰ το ἐννοῇ μόνῃ τῆς, ἠσθάνετο ἐνδομύχως μέγαν θαυμασμόν καὶ ἄπειρον συμπάθειαν πρὸς αὐτήν, ὡς πρὸς ἄνθρωπον ἀνώτερον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Ἐκτός τούτου συνησθάνετο ὅτι ἦτο ἑνοχος ἀπέναντί τῆς.

— Νομίζω, εἶπεν ἀργότερα εἰς τὰς ἄλλας δύο, ὅτι πρέπει νὰ τιμωρηθῶμεν μόνες μας, διότι ἐδιάβασαμεν τὸ γράμμα τῆς μαμμᾶς: δι' αὐτό, προτείνω νὰ μὴν ὑπενωμίσωμεν εἰς τὸν πατέρα μας

ὅτι μας υπεσχέθη νά μας 'πάγη στήν παντομίμαν.

— Ναί, μὰ ἔτσι θά τιμωρηθοῦν κ' αἱ μικρότερες, παρατήρησεν ἡ Μαριάννα.

— Δὲν θά εἶνε τιμωρία γι' αὐτές, διότι το ἐλθσμένησαν' πρόσθε μόνον νά μὴν τὲς το ἐνθυμίσῃς ἐσὺ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθεν ἡ ὑπέρ-τρια καὶ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Μάρσαλ ἐ-ζήτησε τὴν μίς Δωροθέαν καὶ τὴν μίς Μαριωρὴν. Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ αἱ δύο εἰς τὸ σαλονάκι τῆς. Ὅταν ἡ μητριὰ τῶν ἤκουσε τὴν Μαριωρὴν καὶ εἶδε πό-σον ἦτο βραχνή, ἐλθσμένησεν ἐντελῶς ὅ,τι ἐσκόπευε νά τῆς εἰπῇ. Ἀλλὰ ἡ ἀ-νησυχία τῆς περισσότερον ἐστενοχώρησε τὴν κυρολογημένην προγοήνην τῆς, ἡ ὁ-ποία δὲν ἤθελε νά γίνῃ καμμία φασαρία διὰ τὸ πάθημά τῆς· ἔγινε μάλιστα μα-νιώδης ἡ Μαριωρὴ, ὅταν ἤκουσε νά ἐπι-πλήττουν τὴν Δωροθέαν, διότι τὴν ἐπῆ-ρε τόσο ἐξώδρας τὴν νύκτα κ' ἐπῆγαν ἔξω. Εὐτυχῶς, ἡ Μαρία ἀνέλαβε νά τὴν περιποιηθῇ, διότι ἄλλως ἡ δυστροπία τῆς θά τὴν ἔκαμνε νά χειροτερεύσῃ μὲ αὐ-τὸν τὸν τρόπον ἀνέρωσεν ἐντὸς ὀλί-γων ἡμερῶν.

Καὶ ἡ Ἑβελίνα τὴν ἐγλύτωσεν εὐ-θυσά. Ἀδύνατον ὅμως ἐστάθη νά κατα-λάβῃ ὅτι τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο δὲν ἦτο καλὸν διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς, διότι αὐτὴ το εὑρίσκειν ἐξοχόν, κ' ἐλυπήθη πολὺ πού δὲν τὴν ἄφισαν νά το τελειώσῃ.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὴν Μαριάνναν, αὐτὴ ἐφάνη ἡ πλέον ἐξυπνὴ καὶ τυχε-ρή. Δὲν ἐτόλμησε μὲν ν' ἀναφέρῃ τὴν λέξιν «παντομίμαν», ἀλλὰ ἐψάχνε κ' εὑρίσκει εἰς τὰς εἰκονογραφμένας ἐφη-μερίδας τὰς εἰκόνας τῶν σκηνῶν, καὶ τὰς ἀφίεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ διὰ νά τὰς ἰδοῦν τὰ μικρά.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν ἄφροντον. Τὰ μικρά διὰ βοῆς ἀπήτησαν νά πάνε στὸ θέατρον, καὶ ἡ αἰτήσις τῶν ἐνεκρίθη.

Ἡ Δωροθέα ἐτήρησε σιγὴν ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολὴν· ἐπῆγε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ θέατρον μαζί μὲ ὅλας τὰς ἀδελφὰς τῆς· καὶ εἶχε μὲν κάμῃ τὴν ἀπόφασιν νά μὴ διασκεδάσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ ὅλαι αἱ τύψεις τοῦ συνειδότες τῆς ἐξηφανίσθησαν, μό-λις ἀντίκρουσε τὸ λαμπροφώτιστον θέα-τρον. — Ἐπὶ τέλους, ἐσκέφθη, τὸ σφάλ-μα δὲν εἶνε ἰδικόν μου! καί, ἂν πρέ-πη νά τιμωρηθῇ κανεὶς, αὐτὸς εἶνε ἡ μαμμά, ἡ ὁποία μας ἐδολεβύθη. . .

(Ἐπεταὶ συνέχεια.) ΚΙΜΟΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δορ Σ. Ε. Μπουαίμ.]

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Μου διηγήθη μίαν φορὰν ἡ μητέρα μου τὴν ἐξῆς ἱστορίαν:

Μία γιανγιά εἶχε τρία ἐγγονάκια εὐ-μόρφα, καλὰ καὶ ἐπιμελῆ. Ἡ γιανγιά ἦτο πολὺ πλουσία, καὶ μίαν φορὰν ἔκα-μεν εἰς τὰ ἐγγονάκια τῆς δῶρον τῆς Πρωτογορηϊᾶς καὶ παιγνιδάκια νοστι-μώτατα ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι. Ἀλογάκια ἀσμημένα, ἀμαξάκια ἀσμημένα, ἀνθρωπά-κια ἀσμημένα καὶ στρατιωτάκια ἀσμημένα.

Τὰ παιγνιδάκια αὐτὰ εἶχαν λοιπὸν ἀρκετὴν ἀξίαν· δι' αὐτὸ ἡ μαμμά τῶν παιδιῶν τὰ ἐσυμβούλευσε νά προσέχουν, ὅταν παίζουσιν, διὰ νά μὴν τα σπάσουν ἢ τὰ χάσουν, εἰς δὲ τὴν ὑπέρτερειαν παρήγγειλε νά τα μετρήσῃ καὶ βράδῃ καὶ εἰπειτα νά τα βάλῃ εἰς τὸ κουτί. Ἦσαν εἰκοσιτέσσερα κομμάτια τὸ ὅλον.

Μαζὶ μὲ τὰ τρία παιδάκια ἐπῆγαιναν κ' ἐπαίζαν μερικοὶ συμμαθηταὶ τῶν, ὅταν ἐσκολοῦσαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ διεσκεδάσαν πολὺ μ' ἐκεῖνα τὰ ἀσμη-νία παιγνιδάκια.

Ἐνα βράδυ, μετρᾷ ἡ ὑπέρτερια, καὶ ἀπὸ εἰκοσιτέσσερα τὰ εὑρίσκει εἰκοσι-τρία μόνον. Τρέχει λοιπὸν καὶ το λέγει τῆς κυρίας τῆς.

Ἐξετάζει ἡ κυρία, ἐρωτᾷ τὰ παι-διά τῆς, καί, ἀφοῦ ἐβεβαιώθῃ ὅτι οὔτε ἐκρυψαν οὔτε ἔχαρισαν εἰς κανένα ἄλλον τὸ ἀσμημένον ἀλογάκι, πῶς ἔλειπε, ἐστει-λε κ' ἐφώνησε τοὺς μικροὺς φίλους τῶν. Ἐβάλε τότε ὅλα τὰ παιδάκια εἰς τὴν γραμμὴν καὶ τα παρεκάλεσε νά εἰποῦν ἂν ἤξευραν ποῦ εὑρίσκετο τὸ χαμένον ἀλογάκι.

— Ἄν κανένα παιδάκι, ἐπρόσθεσε, δὲν ἡμπόρεσε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν πει-ρασμὸν καὶ το ἔβαλε στήν τσέπην τοῦ, ὡς το μαρτυρήσῃ, κ' ἐγὼ θά το συγ-χωρήσω διὰ τὸ σφάλμα τοῦ. . . Ἐμ-πρὸς λοιπὸν, ποῖο παιδάκι το ἐπῆρε;

— Ὅλα τὰ παιδάκια ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἤξευραν τίποτε, ὅτι ἦσαν ἀθῶα.

Τότε ἡ κυρία ἀρκετὰ θυμωμένη, ἐφώ-ναξε:

— Καὶ ὅμως ἓνας ἀπὸ ἐσᾶς το ἐπῆ-ρε, ἓνας εἶνε ἐνοχος, κ' ἐγὼ θά τον ἀ-νακαλύψω. . . Ἐγὼ ἐδῶ ἓνα καλῶν, καὶ μέσα στὸ καλῶν ἓναν μικρὸν πετει-νὸν — μικρὸν, ἀλλὰ θαυματουργόν. Τὸν ἔγω σκεπασμένον μ' ἓνα πανί καὶ δὲν φαίνεται. Ἐνας-ένας, ὁ πᾶς καὶ ὁ βάλετε τὰ χέρια σας ἀποκάτω στὸ πα-νί, καὶ θά χαϊδεύετε τὸν πετεινὸν σὴν

ράχη τοῦ· θά τον χαϊδεύετε καλὰ-κα-λὰ, καὶ ὕστερα θά βάλετε τὰ χέρια σας πίσω σὴν ράχη σας, χωρὶς νά τα κυτ-τάξετε. . . Λοιπὸν, ὁ πετεινὸς αὐτός, ὅμα τον ἐγγίση τὸ καλὸ παιδάκι πού ἐ-πῆρε τὸ ἀλογάκι, ὁ αὐτὸς φωνάξῃ δυνατὰ:

Κικιρίκιον! . . .

Ἡ ὑπέρτερια ἔφερε τὸ καλῶν σκε-

πασμένο μὲ τὸ πανί, καὶ ὅλα τὰ παιδά-κια, ἓνα-ἓνα μὲ τὴν σειράν τοῦ, ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς εἶπεν ἡ κυρία. Ἀλλὰ ὁ πε-τεινὸς δὲν ἐφώνησε.

— Σηκώστε τὰ χέρια σας! διέταξε τότε ἡ κυρία.

Ἐκπληξῆς! . . . Ὅλα τὰ παιδάκια εἶχαν τὰ χέρια τῶν μαῦρα, κατὰμαυρα ἀπὸ κάρβουνα, καὶ μόνον ἓνα παιδάκι τὰ εἶχεν ἄσπρα.

Καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ κλεφτάκος!

Τί, νομίζετε, εἶχε συμβῇ; Ὁ πε-τεινὸς δὲν ἦτο πετεινός, ἀλλὰ ἓνα με-γάλο-μεγάλο κομμάτι κάρβουνο, τὸ ὁποῖον τὰ ἀθῶα παιδάκια ἐχάιδεψαν δι-χῶς κανένα φόβον· καὶ μόνος ὁ ἐνοχος διὰ νά μὴ τον μαρτυρήσῃ ὁ πετεινός, ἔκαμε ὅτι τον ἐχάιδεψε, ἀλλὰ δὲν τα ἐκατέβασε διόλου τὰ χέρια τοῦ μέσα στὸ καλῶν.

Τὸν ἔψαξαν κ' εὑρήκαν ἐπάνω τοῦ τὸ ἀσμημένον ἀλογάκι.

— Βλέπετε; τοῦ εἶπεν ἡ κυρία. Τὸ ἓνα σφάλμα σὲ ὠδήγησεν ἀμέσως εἰς τὸ ἄλλο. Διὰ νά κρύψῃς τὸ ψέμμα σου, ἐκαμώθης ὅτι ἔβαλες τὰ χέρια σου εἰς τὸ καλῶν. Ἀλλὰ ὁ πετεινός, ἂν καὶ δὲν ἐφώνησε, πάλιν σ' ἐμαρτύρησε. . . Σοῦ εὐχομαι, παιδί μου, αὐτὸ νά σου γίνῃ μᾶθημα, καὶ νά σε σταματήσῃ εἰς τὸν καλὸν δρόμον πού ἐπῆρες. Ἀλλὰ, ἔως ὅτου μάθω ὅτι ἔγινες καλὸ παιδί, ὅτι μετενόησες εὐλικρινῶς καὶ ὅτι δὲν ξανα-εἶπες ψέμματα, σοῦ ἀπαγορεύω νά ἐρχε-σαι νά παίζῃς μὲ τὰ παιδάκια μου. . .

Ἡ εὐχὴ τῆς κυρίας ἐπίασε. Τὸ παῖ-δι ἐκεῖνο ποτὲ πλέον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ, ὅχι μόνον δὲν ἐπέπραξε ξένον πρᾶγμα, ἀλλὰ οὔτε εἶπε τὸ παραμικρὸν ψεῦδος.

ANNA HYRGTON

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὀλίγοι γνωρίζουν πόσον μεγάλον μέρος ἐπαίξεν ἡ Παρασκευὴ εἰς τὸ ταξίδιον τοῦ Κολόμβου καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς. Ἦτο κατὰ παραπάνω ἡ ἀπλή σύμπτωση, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κολόμβος εἶδε μεγάλην σημασίαν εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

Ἦτο Παρασκευὴ, ὅταν ἀνέσπασε τὴν ἄγκυραν καὶ ἐξέπλευσεν εἰς τὸν Ἀτλαντι-κόν· Παρασκευὴ, ὅταν ἐτελείωσε τὰς πρκατηρήσεις τοῦ ἐπὶ τῶν παραλλαγῶν τῆς μηχανητικῆς πυλίδος· Παρασκευὴ ἐπί-σης, ὅταν εἶδε τὰ πρῶτα πτηνὰ τῶν τρο-πικῶν χωρῶν—σημεῖον ὅτι ἐπλησίαζεν εἰς ξηράν.

Παρασκευὴν ἡμέραν ἀνεκάλυψε τὴν ἄγνωστον ξηράν, καὶ Παρασκευὴν ἔστησε τὸν πρῶτον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ Νέου Κόσμου· ἀκριβῶς δὲ μετὰ μίαν ἐβδο-μάδα, ἀνῆγγειλεν ὅτι θά ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν τὸν Ἀπρίλιον· καὶ πράγ-ματι ἐπέστρεψε τὴν 15 τοῦ μηνὸς τούτου, ἡμέραν Παρασκευῆν.

Ἦτο Παρασκευὴ, ὅταν ἔκαμε τὸν θρι-αμβευτικὸν εἰσπλὸν τοῦ εἰς τὴν Βαρκε-

λώναν· Παρασκευὴ, ὅταν ἔστησεν ἓνα σταυρὸν εἰς Πουέρτο-Σάντο· Παρασκευὴ, ὅταν ἐξέπλευσε πλὴν διὰ τὴν Εὐρώπην, ὅταν ἀνεκάλυψε τὰς Ἀζόρας νήσους, ὅταν ἔλαβε πρόσκλησιν ἐκ μέρους τοῦ βασι-λέως τῆς Πορτογαλλίας νά μεταβῇ εἰς Λισσαβὼνα, ὅταν τέλος ἐπέστρεψε θριαμ-βεῖον καὶ ἐνόησεν εἰς Πάλος, τὸν λιμένα, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε τὸ πρῶτον ἐκπλεύσῃ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀιδόκαλος: — Οἱ μαθηταὶ κἀνῆνται εἰς τὸ θρανίον. . . Τὸ ρῆμα καταστάσεως οὐδετέ-ρας· διότι τὸ ὑποκείμενον, οἱ μαθηταί, οὔτε ἐνεργεῖ οὔτε πάσχει. . .

Ὁ μαθητής, (διακρίπτων): — Ὅταν ὅμως τὸ θρανίον ἔχῃ καρδιά, τὸ ὑποκείμενον πάσχει.

Ἐπαύει ἐπὶ τοῦ Ἀλίου Ἀμεταίτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΣΟΙ ἀπὸ τοὺς φίλους μου εἶνε φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ἢ μέλλουσιν νά γίνουσιν, ἔχουν λαμπρὰν εὐκαιρίαν νά μάθουν Ἀγγλικά. Ὁ φί-λος μου κ. Πίλλας Δ. Κωνσταντινίδης, διακε-κριμένος καθηγητὴς τῆς Ἀγγλικῆς, ἀνέλαβε νά διδάσκῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, καὶ ἔκαμεν ἑναρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα εἶνε ἀναγκασιότατη. Οἱ δὲ πρωτοετί-ες καὶ οἱ δευτεροετίες φοιτηταί, ποῦ ἔχουν ὀλιγώ-τερα μαθήματα, εἰμποροῦν νά ἐπωφεληθῶν τῆς εὐκαιρίας καὶ ἐντὸς ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν, φοιτών-τες εἰς τὰ μαθήματα τοῦ κ. Κωνσταντινίδου, ἀποκτήσουσι τὰς πρώτας βάσεις, αἱ ὁποῖαι θά τοῖς ἐπιτρέψουν νά ἐπιδοθῶν κατόπιν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσας μόνον τῶν.

Φίλη μου Ἀθηνᾶ Ν. Μ., διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως πρέπει νά στείλῃς 50 λεπτά. Τὰ ἔσθημα ἀπλῶς γράφονται, δὲν στέλλονται (περὶ τούτων ἰδὲ εἰς τὸν Ὀδηγόν)· δὲν σου ἔ-στειλα δὲ τοὺς τόμους τοῦ Βραβείου σου, διό-τι ἔπρεπε νά μου ὀρίσῃς σὺ πόλους τόμους θέ-λεις νά σου στείλω, ἐκ τῶν τιμωμένων δραχ-μῆς. Ὡστε περιμένω. Ὅσον διὰ τὸ Λαχεῖον τοῦ 1904, εἰς αὐτὸ ἐκέρδιες τὸν «Φῶτην», τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβες. Μὴ βλέπῃς τὸν ἀριθμὸν τῆς ταμίας σου· βλέπε τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀποδεί-ξεώς σου· αὐτὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου.

Ἐγὼ ἐμπρὸς μου τὴν ὁραιότατην ἐπιστολὴν περὶ τῶν διελγῶν τοῦ χειμῶνος, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλεν ἡ Δούκισσα τῶν Σαλόνων [4Ε].

Ἐώσα εἰς τὸν κ. Φαίδων τὴν ἰδιαίτησαν συγ-γραφήτηριον ἐπιστολὴν τῆς, ὅπως τοῦ ἔδωκα ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰ ἐπισκεπτήρια καὶ τὰ δελτάκια ποῦ του ἔστειλαν οἱ φίλοι μου διὰ τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἑορτή. Ὁ κ. Φαίδων μὲ παρακάλεσε νά τους εὐχαριστήσω ὅλους ἐκ με-ρὸς τοῦ, ἐπειδὴ φέτος, ἔνεκα τοῦ πένθους τοῦ, δὲν στέλλει ἐπισκεπτήρια καὶ δὲν θά εἰμπαρήσῃ νά τους εὐχαριστήσῃ ἰδιαίτερως.

Τὰ εἶχες μοῦ γράψῃ ἡ Κυριαζέουσα Ση-μαία [ΕΕ] περὶ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν: «Τὰ Μικρὰ Μυστικά εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὁραιότατας διασκεδάσεις ποῦ μας παρέχεις. Δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου ὅταν λαμβάνω τετράδιον τὸ φυλάττω ὡς κόρη ὄφθαλμόν. Τὶ ὁραῖον λευκα-μὰ θά σχηματίσουν ὅλ' αὐτὰ τὰ τετράδια! Ἦ ἡσανὺν ἀνομήσεις, ὁποῖον πλοῦτον ὁραῖον ἀπαντήσεων, πόσας γνώμας καὶ σκέψεις θά ἐγ-κλείη τὸ Δεῦκωμά μου! Διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ὁ ἀνταλλάσσει συνδέεται μὲ μακρινούς φίλους· διασκεδάζει αὐτὸς διασκεδάζει τοὺς αἰ-κείους καὶ τοὺς φίλους. Διὰ τοῦτο ἂν δὲν ἀ-ποκτησῇ τουλάχιστον 200 τετράδια, δὲν θά κἀνὼς νὰνταλλάσσω.»

Δὲν εἶνε ἰδικόν σου τὸ ψευδώνυμον, φίλε Κων. Καρ. Σὺ, ὡς ἐξάρχου συνδρομητῆς, διὰ νά λάβῃς ψευδώνυμον, πρέπει νὰ πληρώσῃς 1 δραχμὴν, ἀδιάρητον ἂν ἐνεγράψῃς ἐντὸς τῆς προ-θεσμίας.

Πῶς ὄχι, Μόνως [ΕΕ]; Πάντοτε ὑπάρχει θέσις εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν διὰ τοὺς παλαι-οὺς μου φίλους, ὅσον πολλοὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ νέοι. Ἡ ἐπιστολὴ σου μὲ καταγοήτευσε. Ἀλλῶθι λέγεις διὰ τὴν εἰκόνα τῆς Κίτρινης Μάσκας. Κανεὶς ἀκόμη ἀπὸ τοὺς βραβευμένους δὲν ἐπαρουσιάζ-σθῃ «τόσο γελαστός καὶ ἀνθοστόλιστος.» Δὲν εἶνε καλλίτερα ἔτσι;

Τί εἶπες, Ἐρμού Πουλί [ΕΕ]; Εἶσα ἀπο-γοητευμένον; Καὶ ὑπάρχει ἡ λέξις ἀπογοήτευ-σις εἰς τὸ λεξικὸν τῆς νεότητος; Κάνειν λάθος· κατὰ ἄλλο θά ἤθελες νά εἰπῃς. — Τὰ συγχαρη-τήριά μου εἰς τὴν Χλόην διὰ τὰ εὐτυχῆ τῆς γενέθλια.

Νὰ κ' ἓνα γράμμα μὲ ἡγεμονικὸν στέμμα! Μοῦ γράφει ἡ Φίλη τῶν Ζώων [ΕΕ] ἡ ὁποία εἶνε ἡγεμονόπαις. Χαίρω πολὺ πού ἔγινε καλὴ καὶ διότι ἀκόμη «κατὰ τὴν ἀνάρρησιν τῆς πολὺ τὴν ἐδοθήσα νά μὴ στενοχωρηταί.»

Μελητογενής [Ε], αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νά κρα-τήσῃς καὶ φέτος. Ἐπὶ οὗ χρόνον τῶν Ἀύσεων μόνον Ἀύσεις γράφονται, τίποτε ἄλλο. Πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων προκηρύσσε-ται Διαγωνισμός, καὶ θά τὸν ἴδῃς ἀργότερα· ἀλλὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα στέλλονται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.

Τί ὁραία ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ναυσικᾶς [ΔΕ]! Μοῦ περιγράφει τὴν χαρὰν τῆς ὅταν ἐχίονισε τὴν Πρωτογορηϊᾶν. Διότι, σημειώσατε, ἡ Ναυ-σικὰ ζῇ εἰς ἓνα τόπον ὅπου σπανιότατα χιονί-ζει. Μόνον μίαν φορὰν ἐχίονισεν, ὅταν ἦτο μι-κρά, καὶ δὲν τὸ καλοθύμαται. Καὶ τὸ χιόνι τὸ ἤξευρεν ἀπὸ μακρὰ (ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς ἀντι-κρυφῆς Ἡπείρου, ποῦ λάμπουν μαγικά τὰ βρά-δυ εἰς τὸ φῶς τῆς Σελήνης.) Φαντασθῆτε λοι-πὸν τί ὁραίας ἐντυπώσεις εἶχεν, ὅταν εἶδε τὸ χιόνι ἀφρονὸν καὶ στρωμένον. . .

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἰδρύσιν τοῦ «Συλλόγου σας, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον [ΕΕ], καὶ εὐχομαι νά παρακατοποιηθῶν ὅσα ὁραία ὄνειρα πλάτ-τετε δι' αὐτόν. Σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ παρακα-λῶ νά εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου καὶ τὰ μέ-λη. Πτωχικὴν Καλὴν, Προμηθεά Δεσμώ-την καὶ λοιπούς.

Ναί, ἐλήφθῃ ἡ ἀπάντησίς σου, Ντούμπι-Τορίλ. Ἦθελ ὅμως νά μου ἔγραψες φέτος κά-πως συχνότερα.

Τὰ θερμάτα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου, ἀγαπητόν μου Ἐν-δοξον Μεσολόγγιον. Εἶς νά σε παρηγορήσῃ γρήγορα ὁ μόνος παρηγορὸς τῶν ὁρῶν, ὁ Θεός!

Ἐγὼ ὑπ' ὅψει μου τρεῖς ἐπιστολάς σου Δι-κεφάλου Ἀετοῦ [4Ε] μὲ ποιήματα, μὲ μετα-φράσεις, μὲ χίλια δυό. Παρατήρῃ ὅτι ὁ φίλος μου αὐτός καταγίνεται πολὺ εἰς μελέτας παν-τοειδείς, καὶ μίαν ἡμέραν χωρὶς ἄλλο θά δια-πρέψῃ.

Γοργόφθορη Ἑλπίς [ΕΕΕ], τὰ γράφεις ἐυ-πνότατα, ἀλλὰ δὲν νομίζεις ὅτι δὲν ἀξί-ζον κόπον νά γίνῃ τόσος πολὺς λόγος δι' αὐτὴν; Ὁ Σύλλογός σας πηγαίνει, βλέπω, λαμπρά. Τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς ὅλους.

Εἶμαι κατενθουσιασμένη μαζί σου, ἀγαπη-τή μου Διάπλασις. — Μοῦ γράφει ἡ Νοσταλγοῦσα Λεοβία [Ε] — διὰ τὰς καθημερινὰς σου πρὸς τοὺς καὶ προσπαθείας πού καταβάλλεις, νά μας εὐρί-σκη ὕλην τόσον τερπνὴν καὶ ωφέλιμον, ὡς καὶ διὰ τὰς προσπάθειάς τῶν συνδρομητῶν καὶ συν-δρομητῶν πρὸς αὐξάνειν σου. Λυποῦμαι ὅμως διότι ὅλοι οἱ Ἑλληνοπαῖδες δὲν γίνονται συνδρο-μηταί σου διὰ νά θυνήθῃς καὶ σὺ νὰ ἐπ-θῇς. Κ' ἐγὼ λυποῦμαι δι' αὐτοὺς ἄλλους, δὲν εἶνε δυνατόν νά μὴ τους συμπεριλάβῃ μίαν ἡμέραν ὅλους!

Καὶ ἄλλου Συλλόγου τὴν ἰδρύσιν μοῦ ἀναγ-γέλλει ἡ φίλη μου Μεγαλοπρεπὴς Φύσις [ΕΕ], ὑπὸ τὸ ὄνομα «Σαπφῶ», σκοπὸν ἔχοντος τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Δὲν ἀμειβάλλω ὅτι καὶ αὐτὸς θά κάμῃ θαύματα. Μὲν εἶνε, ἐκτὸς τῆς Μεγαλοπρεποῦς Φύσεως, ἡ Αὐγὴ τῶν Ἑλλιάδων, τὸ Νεφρόραστο Κολοκῶδι, ὁ Πιρ-Χὺ — ἀκόμη δὲ καὶ ἡ παλαιὰ, ἡ ἀλη-θινὴ φιλία μου Ἀηδὼν τῆς Λέσβου.

Ἡ Ἀκακία [ΕΕ] ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Δρί-σθην εἰς τὴν προσφιλεῖ πατρίδα τῆς. Κ' ἐπα-νεῖδε τὴν θάλασσαν τῆς ποῦ τόσον τὴν εἶχεν ἐπιθυμήσῃ. Δὲν ἀλλάζω — μοῦ γράφει, — ἓνα κομμάτι καὶ τῆς γαλιανῆς μας θαλάσσης μ' ἓκατὸ χιλιᾶδες «Ἰλθας!» Φυσικά! . . .

Εἶχα ἀναγγεῖλῃ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀγαπη-τῆς μου Ξενιτευμένης Σινωπίδος. Σήμερον ἀναγγέλλω καὶ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς γάμου, μὲ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου. Ἡ φίλη μου, ὑπανδρευθεῖσα, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πατρίδα τῆς. Ἡ Σινωπίς δὲν εἶνε πλέον Ξενιτευμένη!

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Θεοτατομύτης [ΕΕΕ], Μέγας Κωνσταντῖνος [Ε], Χαρὰ τῶν Γονέων [ΕΕ], Παιδικὴ Χαρά [ΕΕΕΕ] καὶ Ἑλληνοπαῖς [ΕΕ].

Ὁ Ἀνανίας εὐχαριστεῖ τὴν Εὐμοκλιάδα, Ροδόπην καὶ Αἴμιον διὰ τὰς εὐχὰς τῶν ἐπ' τῇ ἑορτῇ τοῦ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, βέρο-μαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀήτητον Σοῦλι (Ε.Ν.Κ. αὐτὸ ἐξέ-λεξα· θά το ἐνθυμήθῃς ὅμως; ἡ ἐπιστολὴ σου εἶνε παλαιά, ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου) Ψυχὴν τῆς Λέσβου (Μ.Γ.Κ. Χάρτην τῶν Ἀύσεων σο

